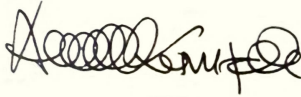
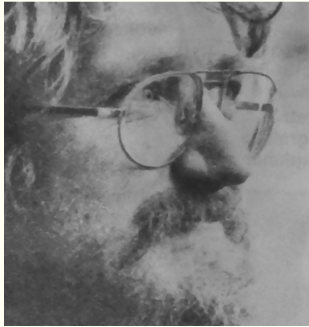

Autor u zrcalu

Portik koji dijeli romantično zelenilo unutrašnjeg dvorišta Muzeja grada Zagreba od dvorane u kojoj je Arnulf Komposch izložio svoja magična ogledala, širok je najviše tri metra. Dovoljno da podijeli (ili spoji) dva svijeta. Jedan je sagrađen od toplih zelenih sjena koje čuvaju šarm prošlosti, u drugome vas čeka baražna vatra bezbrojnih odsjaja koji se sukobljavaju i lome.

U izlomljenim Komposchevim zrcalima vi ste središte novog, ali nepouzdanog i promjenjivog univerzuma; kad uđete u taj svijet odraza, čak niste više ni vi, sa svojih stotinu glava, ruku i ramena – na koja su vas rastavila blistava stakla. Svijetleće kristalne orgulje u nedogled ponavljaju ono što ste smatrali stalnim i nepromjenjivim, pretvaraju se u blistavu površinu vode što se kreće u paučinstim krugovima ili se spiralno mreška kao najfinija svila.

Treba svakako pogledati potpis toga korušskog umjetnika: nekoliko finih, međusobno isprepletenih spirala. Takvih, jedva vidljivih vitica, koje nalikuju vodenim znakovima, prepuna su njegova platna, napravljena od ogledala. Za te svjetlosne kompoševske meditacije u staklu trebao bi golem i do nemogućnosti čist prostor, u kojem bi se čovjek mogao sakriti od te plime svjetla i bombardiranja refleksa, zavući se u neki mrtvi kut i proglasiti ga svojim utočištem. Malo beznačajno zrcalo, koje nosimo u kozmetičkoj torbici i koje nam mračno broji godine, daleko je hiljade svjetlosnih godina od svojih sestara.

Nije zrcalo ovdje prvi put medijska zvijezda. Raskošna Venecija i kultivirana Češka poklonili su mu najveći sjaj. U rokokou pravi društvo precioznom ružinom i limunovom drvetu, uvlači se u salone, preodijeva ih i stotruko umnožava njihovu sliku, stvarajući čarobni privid, kao što je, uostalom, privid i sam rokoko. Zrcalo je bilo ukrašavano šarenim okvirima Tiffany, dok nije postalo ovo ovdje – nešto između slike i skulpture.

Bez zanatskog savršenstva i dugih godina čekanja i eksperimentiranja, ove zrcalne ploče ne bi imale takvu rafiniranu površinu ni takvu taktilnu ljepotu. U susretu s plemenitim materijalima, čovjek nagonski poželi da ih opipa. Profinjena materija uvijek će na dodir uzvratiti dodirom: Komposcheva zrcala zvone kao kristal!

Magda Weltrusky
Fotografija: Boris Štajduhar

